

STUDENT'S LIFE

ZÁŘÍ 2014

MĚSÍČNÍK SPŠS A OA KLDNO

OBSAH

3. Úvod

4. Situace pod školou

5. Věděli jste, že...; Dva světy

6. Svátky podzimního středu

7. Železná lady, Japonsko a jeho
kultura 3

8. Akce v Kladně

9. Kladno za Protektorátu; Al-
Masdžid al-Harám

10. Ohlušující ticho

11. Bojte se zubařů!; Psychiatr

ÚVOD

Upozorňovali jsme na to již koncem roku, ale upozorňujeme znovu. Opět je možné přihlásit se do **Klubu mladého diváka** u paní učitelky Lexové (kabinet č. 122). Pokud máte rádi divadlo, neváhejte nad tímto krokem a ihned se přihlaste, protože místa se rychle plní a je možné, že na vás nezbude.

Kromě připomínky ke KMD vám, studentům, chceme popřát šťastný start do nového roku, pokud možno co nejlepší známky, prvákům přejeme, ať se brzy zaklimatizují a čtvrtákům, ať neztrácejí ani hlavu ani nervy. Nemůžeme ale přát pouze studentům, i učitelé jsou důležitou složkou. Vám tedy přejeme zase co nejvzornější studenty, málo nápadů v podobě domácích úkolů a méně chytáků s vymyšlivostí co se týče obtížnosti testů. A v neposlední řadě i paním uklízečkám přejeme pořádné studenty i učitele.

Vítáme vás v novém školním roce 2014/2015! Čtvrtáci odešli, prváci přišli, ostatní se posunuli o příčku výš, či si labužnický vychutnávají tutéž třídu. Běžný koloběh nejen naší školy. Nově příchozí začínají mít pocit, že dospívají vzhledem k tomu, že se již mohou procházet po chodbách střední školy, obyvatelé čtvrtých ročníků by se zase naopak raději viděli na základce, kde na maturitu a povinnou četbu neměli ani pomyslení. Co se ale týká všech, je radost z toho, že již vyšlo první, zářijové, číslo školního časopisu, který všem celé 2 měsíce chyběl.

A co vám toto první letošní číslo přináší? Opět na vás čeká článek o Číně a již třetí díl Japonské kultury. Dozvíte se také o tom, jak pokračují práce na Central Kladnu pod naší školou. Čeká na vás i něco z oblasti historie. Tentokrát jsme na nějaký čas opustili důlní díla, ale přinášíme vám (nejen v září) Kladno v době Protektorátu. A jsou tu pro vás i dvě novinky. Příběh na pokračování a rubrika *Věděli jste, že...*, kde se každý měsíc dočtete něco, co jste netušili. Doufáme, že stávající i nové čtenáře zaujme nejen první číslo. Přejeme hezké čtení!

Speciální přivítání patří prvákům, kteří si začínají na naší školu teprve zvykat. Je důležité vědět, že její neodmyslitelnou součástí je právě školní časopis Student's life, do kterého píše studenti (občas i učitelé) a sami si ho také tvoří. A teď to nejdůležitější. Chcete vyzkoušet, jaké to je psát články, fotit fotografie na titulní stranu, či k článkům, nebo se jinak podílet na tvorbě časopisu, který pak projde tolika rukama a přečte ho takových párů očí? Můžete si to vyzkoušet a stát se redaktorem! Přispívat můžete pravidelně. Vzhledem k tomu, že náš časopis je měsíčník, tak každý měsíc anebo budeme rádi, když budete i redaktory občasnými a necháte uveřejnit své dílo. Není nic jednoduššího, než nás kontaktovat na níže uvedené emailové adresy, popř. nás vyhledejte přímo ve škole, buď sami anebo skrz některého z učitelů. Ve 3. patře (4. NP) máme také redakci. Cesta je jednoduchá. Jakmile přijdete do uvedeného patra, vydáte se doprava a za prosklenými dveřmi se na pravé straně nachází dveře s nápisem REDAKCE a schránkou, do které nám můžete psát své připomínky, co se vám líbilo, nebo naopak nelíbilo, návrhy na články, které byste chtěli vidět v příštím čísle.

Také nezapomeňte, že jsme na www.facebook.com/studentsky.casopis, kde máte důležité informace o dění ve škole a také fotky z adaptačních kurzů a různých akcí, které se na škole budou dít. Dejte palec nahoru a označujte sebe a své přátele na fotkách, které vám pomocí našich stránek přineseme, co nejdřív.

Kontakty

Šéfredaktor: Jana Hanzalíková, E3 – JanaHanzalikova@seznam.cz **Redaktoři:** Ondra Sýkora, S2 – ondrasykora111@seznam.cz, Evža Stará, S4 – Evza.Jitka@seznam.cz, Yicheng Du, T2 – panpanguo@seznam.cz, Nella Skuhrovcová, E2 – svet97@seznam.cz, Kamila Adámková, E2 – kaka97@seznam.cz, Honza Mañas, ext. – h.manas18@seznam.cz, Katka Černá, ext. – cer-na.katy@seznam.cz, Karolína Rosecká, ext. – ross94@centrum.cz **Titulní fotografie:** Anna Brabcová, **Grafika:** Honza Mañas **Korektura:** PaedDr. Naděžda Lexová

SITUACE POD ŠKOLOU

Stavba nového Central Kladna se vyvíjí opravdu závratnou rychlostí, z části už je zbudována ocelová konstrukce pro střechu. Každý kolemjdoucí se pozastaví, zadívá a cestující projíždějící v MHD mají pokaždé natočené hlavy směrem stavba. Jeřáby v akci, hlava na hlavu, vzduchem vznášející se břemena, těžké tiráky plné nákladu. Člověk neví, kam dřív koukat. Nová zastávka pro autobusy se již staví a lávka od náměstí Karla Wittgensteina je vykolíkována.

Profesionálně vyhlížející stavba má však i své úsměvné situace. Při mém focení jsem byl svědkem aktu, který mi i tak velkou stavbu přiblížil jako staveniště plné prostých lidí, nikoliv profesionálně naprogramovaných strojů v lidské kůži.

Chodník táhnoucí se pod paneláky od divadla pod naši školu bylo nutno v místě nad budoucí zastávkou MHD prokopat. Snad nikoho by dnes už nepřekvapilo, že vzduchem lítal ukrajinský dialekt, ale s rostoucí kadencí narůstal i na vtipnosti spolu s teatrální situací nesoucí název *ODKLON PĚŠÍCH*. Nešťastně pobíhající dělníci nosili drátěné zátarasy sem a tam, vymýšleli nové a nové varianty způsobu obejití místa příkopu. Do toho se dělala fronta důchodců, kteří venčí své čtyřnohé mazlíčky, maminek s kočárky, ale i lidí, kteří prostě někam jdou. Čekali, kam budou nakonec odkloněni, jaké nové části Kladna nakonec poznají a za jak dlouho to bude. Nakonec vše spasil výše postavený dělník, který určil, že prozatímní cesta povede přes část silnice.

Snad bude Central Kladno s nálepkou *New heart of Kladno* plně využito, a ne jako Nákupní centrum Oáza, které má snad jediný klad, a to ten, že má parkoviště, které nabízí místa pro bydlení v naproti stojících panelácích, jelikož samotná návštěvnost centra více než kulhá.

Přiznejme si, že pohled na stavbu směrem z ulice Víta Nejedlého, nejeví se šťastně. Domy zoufale hledí do betonové propasti a obyvatelé v nich jsou jistě štěstím bez sebe. Zdejší obyvatelé se tak do budoucna budou muset vzdát faktu, že dříve klidná čtvrť se stane auty přeplněnou lokalitou.

Dalším mínusem je, alespoň tedy pro mě, že podlahy v Central Kladnu jsou vždy v polovině okna učitelského ústavu, a tak se stal bývalý ústav jen jakousi nutnou slupkou moderního celku, což k jeho významu působí jako jakési pohrdání.

A co říct závěrem? Berme to tak, že Kladno je městem věčných přestav a budování. V minulém století tu rostly paneláky jako houby po dešti, padaly k zemi velké čtvrtě původní zástavby, rypadla dále kousala do zeminy a rozšiřovala zastavěné území. Snad žádná část města není bez zkušenosti přestavby, a tak bychom k tomu měli přistupovat. Kladno se měnilo a měnit bude...

Autor: Honza Mañas
Autor fotografií: Honza Mañas

VĚDĚLI JSTE, ŽE...

největší pravděpodobností nemáte ani tušení!

Začnu ranní kávou. Nemáte rychlovarnou konvici, plotnu, ani nic jiného, kde byste si mohli uvařit vodu na kávu (popř. čaj)? Mám pro vás snadný návod, jak si ji ohřát. Hlasitě křičte 8 let, 7 měsíců a 6 dnů. Vydaná energie při této činnosti vám postačí na ohřátí šálku kávy. Musíte být ale svolní k tomu obětovat vaření kávy takové množství času.

Pokud udeříte hlavou do zdi, spálíte celých 150 kalorií. Doufám, že mou vinou o přestávku nebudou chodby lemované studenty (nebo i učiteli) bijícími svými hlavami do zdí při snaze zhubnout.

Coca cola, kterou ochutnal snad každý a většina si ji zamilovala, byla původně vymyšlena pro lékařské účely. Objevovala se, místo v supermarketech, jako to známe dnes, v lékárnách, protože dokázala údajně tlumit bolest, léčila trávení (to možná vysvětluje, proč se v dnešní době studená Cola konzumuje po malých lžičkách při potížích trávení) a psychicky uklidňovala. Byla používána místo morphia. Neobjevovalo se u Coca coly riziko velké závislosti, což se nakonec stejně nepodařilo. Úplně původní receptura byla stavěna na dvou hlavních látkách - výtažku z ořechu kola a hlavně z výtažku koky, přesněji řečeno pravého kokainu. Mezi rokem 1903 a 1904 proto došlo k odebrání kokainu. Úspěšnost Coca coly však po tomto kroku klesla, a tak byl výtažek koky do receptury navrácen. Je tam i dnes. Ovšem je používán pouze pro nenahraditelnou chuť a neobsahuje již žádnou stopu drogy. Možná byste také měli vědět, že pokud odstraníte z Coca coly barvivo, nápoj zezelená. Tak na zdraví!

Nově pro vás máme i rubriku, kde probereme věci, které se nedozvíte ani ve školních lavicích. Dnes vám představíme rovnou tři takové zajímavosti, o kterých s

Autor: Jana Hanzalíková, E3
Zdroj obrázku: adbranch.cz

Dva světy 1. kapitola

„Crrrrr.“ Jak já ten zvuk nesnáším. Zaccvakla jsem budík a dál ležela v posteli. „Minnie, pojď na snídani.“ Ach. „Už jdu, mami.“

Minnie, tak to jsem já. Jmenuju se Eleonor Coo-ková, ale nikdo mi už od mala neřekne jinak než Minnie. Nevím proč, ale je to tak. Vylezla jsem z postele, ustlala ji a oblékla se do školní uniformy. Dneska je první školní den. Zase začne ten hrozný stereotyp, který zažívám už 11 let.

Sešla jsem dolů do kuchyně. „Dobré ráno, Minnie“, zubí se na mě táta s pusou od šlehačky na kávě. „Dobré ráno. Co to tady tak voní?“ „Maminka udělala tvoje oblíbená vajíčka se slaninou, když máš ten první školní den.“ „Páni, mami, díky!“ Usmála jsem se a dala mamce velkou pusou. Hned jsem si nabrala plný talíř, nalila si hrnek kávy a během minutky jsem to měla v sobě. „Bylo to výborný, mamko.“ „Jsem ráda, že ti chutnalo.“ „Tak já jdu, ahoj.“ Vzala jsem si tašku a vyšla ze dveří.

Bydlíme v baráku asi 5 minut cesty od školy. Přestěhovali jsme se sem, když mi bylo 5. Pamatuju si, že

jsem to tu nejdřív neměla ráda, protože jsem si myslela, že tu straší. Ale časem jsem si na to zvykla.

Před školou už stály hloučky lidí. „Minnie, ahoj!“, skočila mi Paneni vysmátá okolo krku. „Ahoj Pan.“ „Tak co, jak ses měla?“ „Jako vždycky. Nuda. Co ty? Byla jsi někde?“ „Jo byli jsme s rodičema v Egyptě. Bylo to tam super. A ty číšníci hmm...“, co ti budu povídat...“ Paneni je moje nejlepší kamarádka od té doby, co jsme se přestěhovali. Hned první den jsme se potkaly s mamkami ve městě a ona mi skočila okolo krku, jako by mě znala snad celou věčnost. Už tenkrát měla krásně dlouhé blond vlasy a teď jsou ještě krásnější. Pan je o rok starší, ale chodíme spolu do třídy. „Tak pojď Min, nebo přijdeme pozdě,“ zaculila se Paneni. Chytla mě za ruku a už mě vláčela chodbou.

„Churchilka“, jak tomu tady říkáme, je obrovská budova oranžové barvy. Nádvoří sice moc velké není, ale stačí. Má 6 pater, ale žádný výtah, takže si asi dovedete představit, jak nadšení z toho chození po schodech všichni jsou. V každém patře je 10 tříd, což

znamená, že chodby tu jsou vážně dlouhé. V noci to tu musí vypadat jako v nějakém hororu.

S Paneni chodíme do 11. A, která je ve 3. patře.

Když jsme přišly do třídy, všichni už tam byli. „Ahoj!“ zakřičela Pan na celou třídu a všichni jí se smíchem odpověděli. Zazvonilo a do třídy přišla naše třídní učitelka slečna Fieldsová s nějakým cizím klukem. „Dobré ráno, třído.“ „Dobré ráno slečno Fieldsová.“ Fieldsová trvá na tom, abychom ji oslovovali slečno i přes to, že jí je asi 60 a je vdaná. „Kdo je ten kluk vedle Fieldsový? Vypadá vážně k nakousnutí, nemyslíš, Min?“ pošeptala mi Paneni a svým pohledem toho kluka doslova svlékala. „Třído, tohle je váš nový spolužák. Jmenuje se Connor Parker, tak doufám, že ho mezi sebe přijmete. Běž si sednout Connore. Tamhle je volné místo.“ Slečna Fieldsová ukázala na lavici vlevo v rohu u okna, což je asi 2 lavice ode mě.

Connor byl štíhlý a vysoký. Měl široká ramena a kaštanově hnědé vlasy, které mu na ně spadaly. Poblehlý obličej prozařovaly dvě velké oči. Jedno zelené a druhé fialové. Když stál vedle Fieldsové, vypadalo to, jako když Connor září. Byl nádherný, a když okolo mě prošel, měla jsem pocit, že mě ofoukl lehký vánek, který vycházel z něj.

„Slečno Cooková, jste v pořádku? Vypadáte, jako kdybyste zapomněla dýchat.“ Pen do mě strčila. „Och, ano slečno Fieldsová. Jsem v pořádku. Jen jsem se zamyslela.“ „Fajn, tak radši dávejte pozor, co říkám. Tedy, jak jsem se již zmínila, v letošním roce budete mít v rozvrhu pár změn, ale věřím, že si na ně zvyknete. Pane Parkere, vám přeji, abyste v této třídě nějak přežil. To je dnes vše, můžete jít domů.“ Těmito slovy

nás slečna Fieldsová propustila a my vylítli ze třídy jako namydlené blesky.

Zpráva o novém chlapci se šířila velice rychle a cestou domů ze školy jsem neslyšela prakticky nic jiného, než jak se o něm všichni baví. Holky se hádaly o tom, jak krásný je a kluci zas jestli je předežene v nějakém sportu. Docela mi ho bylo líto. Zašla jsem za roh a do někoho vrazila „Moc se omlouvám, nechtěla jsem do vás vrazit.“ „To je v pořádku.“, ozval se milý hlas. Zvedla jsem hlavu, abych se podívala, do koho jsem vlastně vrazila. Přede mnou stál Connor a andělsky se na mě usmíval. „Ty se mnou chodíš do třídy, vid’? Já jsem Connor, ale říkej mi Cor.“ Podal mi ruku.

„Já jsem Eleonor, ale všichni mi říkají Minnie.“ „Minnie? Proč? Vždyť Eleonor je tak krásné jméno.“ Znovu se na mě usmál tím andělským úsměvem a já se začervenala. Bylo na něm něco zvláštního, ale nedokázala jsem říct co. Když tam tak stál a usmíval se, vypadal vážně úžasně. Pak jsem se podívala do jeho očí a po zádech mi přejel mráz. Takový chlad, jaký z jeho očí šel, jsem v životě necítila. Zatřásla jsem se. „Copak se děje? Je ti zima?“ Zamrkala jsem. „Ne ne, nic mi není, jsem v pohodě.“ Usmála jsem se a snažila se, aby to vypadalo uvolněně, ale nejspíš se mi to nepovedlo, protože se na mě Cor podíval se svráštěným obočím. Nic neříkal. Jenom si mě takhle prohlížel. Pak sebou trhl a omluvil se, že už musí jít. „Tak ahoj, zítra ve škole.“ A byl pryč.

Pokračování příště...

Autor: Helena Ullrichová, E3

Svátky podzimního středu

ZhongqiuJie (中秋节) nebo anglicky Mid-Autumn Festival je východoasijská kulturní tradiční slavnost. Slaví se už přes 3000 let a koná se vždy 15. den osmého měsíce v čínském kalendáři, to znamená v září nebo začátkem října v gregoriánském kalendáři. V tento den bývá měsíc v úplňku a údajně na něm roní slzy krásná Chang'e pro svou ztracenou lásku. Slaví se v Číně, na Korejském poloostrově, v Japonsku, ve Vietnamu a na Okinawě. Už pár týdnů dopředu jsou supermarkety zaplněné lidmi k prasknutí, všude jsou lampiony, které se v noci věší na co nejvyšší místo na balkonech a v oknech. Občas uvidíte ohňostroj a v každé domácnosti jsou zapálené svíčky a vonné tyčinky. Všichni rodinní příslušníci se sejdou a obdivují krásný měsíc, pak si sednou k slavnostní večeři. Na stole jsou dobroty všeho druhu a hlavně maso. Jí se také tradiční yue bing (月饼) - čínské měsíční koláčky, které dávají dospělí dětem jako dárek.

Už pár týdnů dopředu jsou supermarkety zaplněné lidmi k prasknutí, všude jsou lampiony, které se v noci věší na co nejvyšší místo na balkonech a v oknech. Občas uvidíte ohňostroj a v každé domácnosti jsou zapálené svíčky a vonné tyčinky. Všichni rodinní příslušníci se sejdou a obdivují krásný měsíc, pak si sednou k slavnostní večeři. Na stole jsou dobroty všeho druhu a hlavně maso. Jí se také tradiční yue bing (月饼) - čínské měsíční koláčky, které dávají dospělí dětem jako dárek.

Oslavy trvají tři dni. Lidé mají volno a nejdou ani do školy ani do práce. Je to krásná slavnost.

Autor: Yicheng Du, T2
Zdroj obrázku: ivsky.com

I když je film *Železná lady* poměrně starou záležitostí, viděl jsem ji teprve nedávno a to mě přimělo k tomu, abych se začal o tuto dámu zajímat více. A abych si to nenechával jen pro sebe, podělím se o pár informací i s vámi.

Každý jistě zná příběh britské premiérky a ministryně školství Marghareth Thatcher. Narodila se 13. října 1925 v Granthamu. V mládí vystudovala chemii na Oxfordské univerzitě. Od 50. let 20. století se aktivně zapojila do politiky jakožto členka liberální strany.

Díky svému otci, který se snažil prorazit v kariéře metodistického kazatele, se stala členkou metodistické církve. Kvůli vstupu do politiky se začala méně stýkat se svou sestrou Muriell.

V roce 1959 se stala poslankyní v parlamentu za liberální stranu. Její pevné prosazování svých názorů a její tzv. anglická konzervativnost, vyslaly tuto ženu až k výšinám politické smetánky ve Spojeném království.

Za dobu své poslanecké funkce byla například i stínovou ministryní hospodářství a školství.

Zabývala se otázkami hospodářství, průmyslu a podpořila jako jedna z mála diskriminaci homosexuality.

Roku 1970 se stala ministryní školství a vědy Velké Británie. Ministryní byla pouze do roku 1974. O rok později se stala vůdkyní opozice a předsedkyní konzervativní strany, v této funkci setrvala až do roku 1990. V těchto funkcích si opět dokázala prosadit svou, a proto si od britské společnosti vysloužila pověst železné lady. V roce 1979 byla zvolena na post premiérky Velké Británie. V tomto období prosazovala svou v boji o Falklandy a zavedla v Británii daň z hlavy, díky které její popularita začala klesat.

Za svůj život získala i titul baronky a po odstupu z postu premiérky se stala členkou sněmovny lordů, jejíž zasedání se koncem svého života již nezúčastňovala.

Zemřela 8. dubna 2013 v Londýně ve věku 87 let. Ještě horší je fakt, že její smrt obyvatelé Londýna slavili, spíše než aby truchlili, kvůli smrti ženy, která pro Británii udělala spoustu dobrých věcí během svých prvních let v politice.

Autor: Ondřej Sýkora, S2
Zdroj obrázku: wikipedia.org

Japonsko a jeho kultura 3

Japonsko je známé svými tradičními obřady, dnes se podíváme na tradiční japonskou svatbu. Ale abych vás hned na úvod neuvedla v omyl, že se v této zemi odehrává svatba vždy jen podle předem daných pravidel a ne jinak, tak to opravdu ne. Japonci si oblíbili zvyky západní kultury, a tudíž se rádi nechají inspirovat jejími zvyklostmi. Ale nás zajímá klasická japonská svatba.

Svatební rituál začíná na hřbitově. Ano, čtete dobře. Budoucí novomanželé musí totiž oznámit předkům ženicha nadcházející svatbu. Nevěstu čeká ve svatební den nelehký úkol. Musí se totiž vydat po svých do ženichova domu a tam přesvědčit budoucí tchyni, že ji bude ona dívka ctít a respektovat. Dívka svou oddanost dokazuje tím, že překročí oheň rozdělaný před prahem ženichova domu a prodere se slaměným plotem. Samotný obřad probíhá v historické svatyni. Obřadu se smí zúčastnit jen rodinní příslušníci. To ale neznamená, že na svatbu nejsou pozváni ostatní hosté. Ostatní hosté se zúčastňují až pozdějších oslav.

Celkový počet hostů se často pohybuje okolo čísla sto a více. Představte si, že si nevěsta smí pozvat jen kamarádky a ženich zase jen kamarády. Ale pokud jsou jejich přátelé manželé, platí pozvánka automaticky i pro jejich drahou polovičku.

Každý ze zúčastněných má na sobě tradiční japonský oděv - kimono. Nevěstino dlouhé bílé kimono se nazývá „shiomaku“ a dívka má často na hlavě ještě kapuci na znamení toho, že z ní bude klidná a trpělivá manželka. Ženichovo oblečení se skládá z černých kalhot a kimona v téže barvě, ozdobeného rodinnými pečeti.

Vlasy budoucí novomanželky jsou pak upraveny do tradičního složitého účesu doplněného o hřebínky, květiny, nebo jiné zdobné prvky.

Japonská tradiční svatba se skládá ze tří částí. Nejdříve jsou snoubenci tzv. „očistěni“ knězem. Poté nevěsta i ženich přednesou své přísahy. Vrcholem obřadu je „San San Kudo“, během kterého se novomanželé třikrát napijí saké ze společné nádoby a vymění si prsteny. Při obřadu se téměř nemluví a během něho se nepodepisují žádné oficiální dokumenty. V průběhu následovné hostiny se nyní manželka musí třikrát napít z misky, ve které je posvěcené saké a třikrát si přisednout. A někdy mezi tím vším se ještě převlékne z bílého kimona do jiného, většinou červeného nebo fialového, které bývá zdobeno přírodními motivy.

V Japonsku si s vymyšlením darů pro novomanžele lámat hlavu nemusíte, protože se zde jako takový dar dávají peníze, které jsou vloženy do speciální zdobené obálky. Výše finančního daru je dána vztahem k novomanželům. To víte, taková svatba není levná.

Autor: Nella Skuhrovcová, E2
Zdroj obrázku: beremese.cz

Akce v Kladně

Po dvou měsících neinformovanosti se zase nacházíte u článku, který vám prozradí, co, kdy a kde na Kladně probíhá. Třeba se vám nějaká akce z našeho krátkého seznamu zalíbí.

Začneme něčím, co budete mít přímo před nosem, resp. přímo před školou. Od začátku září do konce října zde bude totiž umístěna výstava s názvem Příběh paneláku ve Středočeském kraji. O čem tato výstava asi může být? Bude o historii a současnosti tří kladenských panelových sídlišť Sítná, Rozdělov a Kročehlavy. Krom těchto našich zde budou figurovat další dvě a to sídliště Březové Hory (Příbram) a u Tylova divadla (Kutná Hora). Navíc uvidíte ještě přestavbu centra v Mladé Boleslavi.

Nevynecháme ani očekávané Dny města Kladna konající se 6. - 7. září. Asi nemusím připomínat, že se akce koná na Sletišti. Vstupné je pro dospělé 50 Kč a pro děti do 15 let, seniory a ZTP je to 20 Kč. V neděli je vstupné jako obvykle zdarma. Program je připraven pro všechny věkové kategorie. Některé z vás by mohlo zajímat vystoupení Jů a Hele. Pro ty další z vás je tu UDG, Gabriela Guncíková, Doctor P. P. a další. Opět je na co se těšit.

Hned první zářijovou sobotu, 6. 9., je připraven pro děti i dospělé (nevím, do jaké skupiny kdo patříte,

tedy nebudu to specifikovat) pohádkový les ve Stochově a jeho okolí. Na program je příjemná cesta v okolí Stochova, po kterém potkáte pohádkové postavy a budete plnit nejrůznější úkoly. Pokud však nemáte malé sourozence, či sami nejste dětmi a nevezmete s sebou rodiče, můžete se zapojit jinak. Staňte se organizátorem a proměňte své já v pohádkovou postavu. Začátek je v 9:00 na Mírovém náměstí ve Stochově a končí se v 11:00.

12. 9. se u příležitosti 70. výročí leteckého náletu bude konat pietní akt, na který vás zve Český svaz bojovníků za svobodu Kladno a naše sousední 10. ZŠ. Letecký nálet spojeneckých vojsk, při kterém zemřelo 36 zaměstnanců Hutě Poldi, se před sedmdesáti lety stal v Kladně - Dubí u sv. Jána. Tento pietní akt, za přítomnosti příslušníků Čestné stráže Armády České republiky z Posádkového velitelství Praha, se koná v místě tragédie, tedy U sv. Jána v Kladně - Dubí, začíná v 11:00 a bude trvat hodinu.

Další obdobná akce bude hned v neděli 14. 9. od 10:00 do 12:00 v Lánech na hřbitově. Tentokrát je to pietní vzpomínka na úmrtí prvního československého prezidenta T. G. Masaryka.

Autor: Jana Hanzalíková, E3

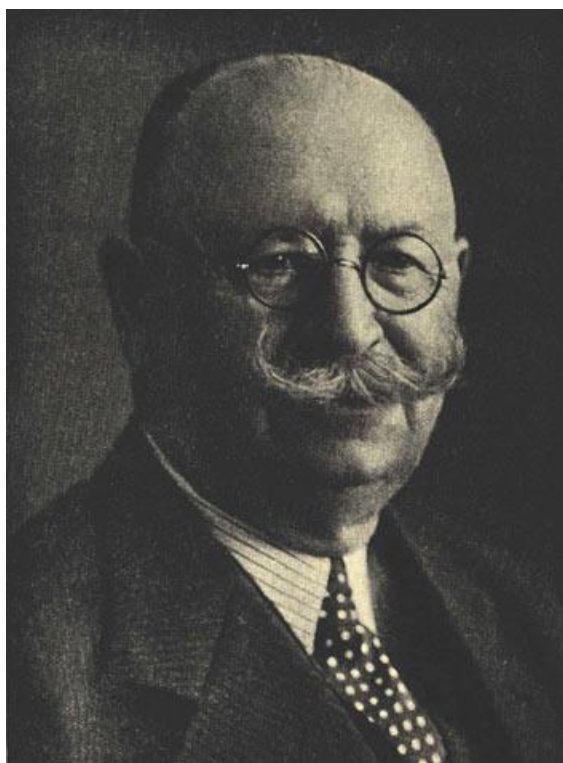
KLADNO ZA PROTEKTORÁTU

1. září 1939 napadlo tehdy již nacistické Německo Polsko a tímto datem začala 6 let trvající 2. světová válka. Každý z vás se o tomto globálním válečném konfliktu učil v hodinách dějepisu, a proto mi přijde zbytečné to opakovat. Místo toho se ale máte možnost dozvědět něco o Kladně a jeho osobnostech v době 2. světové války.

Někteří možná vědí, ale vsadím se, že většina netuší, kdo byl František Pavel, po němž je pojmenováno náměstí. To, že byl starostou, odvodí z názvu každý, ale proč byl tak významný, že se po něm pojmenovalo přímo náměstí?

František Pavel se narodil v lednu 1869 v Puchově. I přesto, že se vyučil štukatérem, pracoval v nemocenské pojišťovně v Kladně jako úředník. Nakonec ale 1. dubna 1938, rok před začátkem války, začal starostovat. Byl pro obyvatele uznávanou autoritou nejen díky svému vyššímu věku.

Situace se začala přiostrávat. Sousední Německo začalo nabírat na síle a Kladno se ocitlo ve středu zájmu nacistů díky rozvinutému průmyslu. Nacisté totiž chtěli kladenské doly a hutě začlenit do svého průmyslu. Jak víte, 15. března 1939 nacisté obsadili Československou republiku a vyhlásili Protektorát Čechy a Morava. Do

Kladna dorazily okupační jednotky také, ale až o dva dny později. Po policii přišli do Kladna 21. března téhož roku i němečtí vojáci a o 5 dní později se na náměstí, které je dnes pojmenované po tehdejší starostovi, konala vojenská přehlídka, která se ovšem nesešla se zájmem obyvatel.

Situace se opět začala komplikovat po atentátu na tehdejšího strážmistra německé pořádkové policie Kniesta. Ze 7. na 8. června ho přepadli studenti kladenské průmyslovky, kteří po strážmistrovi žádali policejní zbraň. Přiopilý Kniest se jim však vzeprel a nejspíš po nich měl v plánu vystřelit, studenti, kteří se cítili v ohrožení, použili proti Kniestovi vlastní zbraně. Lékař mohl jen konstatovat smrt. Německou okupační správu toto značně pobouřilo, a tak hned ráno 8. června bylo nad Kladnem vyhlášeno stanné právo. Stalo se tak prvním městem v protektorátu, u kterého bylo stanné právo použito. Kladno se v tomto období nevyhnulo ani zásahu gestapa, zatýkání velkého množství lidí, mezi něž patřilo celé městské zastupitelstvo a právě starosta Pavel. Celkem to bylo 107 lidí.

Pavel a ostatní lidé byli ve vazbě ve škole v Amálské ulici a později je převezli do věznice Špilberk v Brně. Starostovi tehdy bylo 70 let. To bylo ale nacistům jedno a dobírali si ho kvůli jeho mírné obezitě a fyzicky ho týrali. Celé dny trávil Pavel a další vězni na vězeňské chodbě a nesměli se hnout z místa.

Kladenský starosta Pavel již nedokázal vydržet tento nátlak, týrání a i když byl dozor nad vězni opravdu přísný, podařilo se kladenskému starostovi vyskočit z oken pevnosti. Pád nepřežil a stal se tak jednou z prvních obětí nacistického protektorátu.

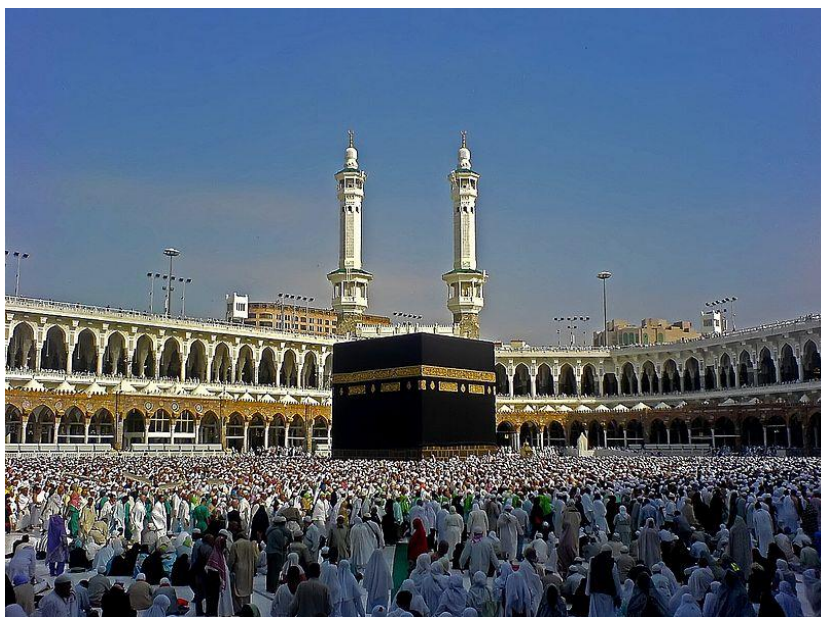
Autor: Jana Hanzalíková, E3

Al-Masdžid al-Harám

Nejposvátnější místo muslimů, největší mešita světa, nebo též Velká mešita, tak je zvána mešita Al-Masdžid al-Harám. Tato stavba se od vzniku islámu stala pro muslimy nejposvátnější stavbou. Mešita se každým rokem stává důležitým cílem pro muslimy při Hadždžu, neboli Velké pouti. Velká pouť se koná během měsíce dhú'l-hidždža. Při této pouti muslimové provozují různé rituály, které mají kořeny z dob staroarabských říší, podle muslimů z dob pohanů. Mešita byla postavena již za dob Abraháma, jednoho z muslimsko-křesťanských proroků. Podle pověstí byl Abrahám donucen božím zjevením postavit tuto mešitu, která sloužila v Mecce, jako rituální místo pro pohany. Pověsti také přisuzují výstavbu mešity Izmaeli, prvorozenému synu Abraháma.

Mešitu tvoří obrovské prostranství obehnané budovami s lázněmi, madrás a minarety. Do Velké mešity se dá vstoupit celkem 95 vchody. Uprostřed prostranství se nachází Ka'ba. Meteorit, který se stal pro muslimy posvátným kamenem. Podstavec pro Ka'bu je tvořen kamenným půlměsícem, jenž však není považován za samostatnou stavbu. 20 metrů od Ka'by se poté nachází studna Zamzam, která je muslimy považována za zdroj vody přímo od boha.

V současné době se král Abdulláh bin Abdul-Aziz rozhodl pro rekonstrukci, jenž umožní zvětšení kapacity. Rekonstrukce začala v roce 2007 a potrvá do roku 2020, přičemž se kapacita rozroste z 2 500 000 věřících na 4 000 000 věřících. Prostranství k modlitbám se díky rekonstrukci rozroste z 356 800 m² na 400 000 m². Mešitu doplní i nový minaret a klimatizace vnitřních prostor. Pro věřící je zde také k vidění Ibrahímův (Abrahámův) kámen, kámen, na kterém jsou otisky nohou samotného proroka Ibrahima. Kámen se nachází v prosklené vitríně v jedné z místností mešity.

Pokud by snad měl někdo někdy zájem navštívit a poznat taje posvátné Mekky a spatřit i mešitu, tak se mu to nesplní, pokud není muslim. Pro nevěřící je totiž vstup do Mekky zakázán, jelikož by přítomnost ateistů na tomto místě zapříčinila znesvěcení božského chrámu a města, jenž je součástí historie islámu.

Autor: Ondřej Sýkora, S2
Zdroj obrázku: wikipedia.org

Ohlušující ticho

Na rozdíl od hluku mi ticho přijde daleko krásnější a zároveň nebezpečnější. Člověk jako já se v hluku ostatních snadno ztratí a nedělá mu problém zapadnout do davu osob a následné ticho si vytvořit sám ve své hlavě. Ticho ve třídě při psaní testu z matematiky, kdy většina žáků v myšlenkách proplétá čísla a znaménka, jiní už přemýšlí, nad špatnou známkou, která je s jistotou nemine. Já zasněně, nepřítomen mezi svými vrstevníky, vzdálen realitě přemýšlím o smyslu života. O stařence, která přecházející silnici s jistotou a výrazem ve tváři kráčí vstříc smrti.

Jde jen opravdu o to, mít vlastní rodinu, dům, dvě auta a psa? Nebo čtyři auta, velký bazén, zahradní vířivku se saunou, auto-

matem na coca-colu a krásnou dívku uvnitř sauny? Jestli ano, budu v takové podobě šťastný? Měl bych přestat snít a začít podle ostatních „žít“? Přestat být líný a zařadit se mezi ostatní? Když se pohledem s nechutí vracím zpátky k testu, vědom si své vzdálenosti s čísly a nechotu se s nimi spřátelit, jsem magickým tichem pohlcen v kráse okamžiku.

Trapné ticho při nuceném rozhovoru s nesympatickým, pro mě vzdáleným druhem člověka za deštivého rána na autobusové zastávce, která je příjemně zalitá smogem a vůní ranních výfukových plynů. Okouzlující ticho v přírodě doprovázené zpěvem ptáček a uklidňujícím tokem malého potůčku. Na místo výpočtů

s jistotou upadám hluboko do víru svých myšlenek.

Přemýšlím nad tím, jak budu o víkendu odpočívat a číst. Přítom hluboko uvnitř vím, že se zase strašně opiju a svou seberealizaci odložím na další víkend, pokud nepůjdu pít. Radši se ještě chvíli budu kochat nad všemi barvami života a své předsevzetí a životní cíle promyslím jindy. Třeba zítra a zítra zase zítra. Zatím budu dál jen žít. Nakonec, co hrozného se může stát? Maximálně prožiju dostatečně uspokojujivý konzumní život s kravatou na krku a tlustým šéfem, co na mě bude v kobce kanceláře řvát.

Autor: Jan Hušák, E3

Bojte se zubařů!

Jako malá jsem se bála zubařů. Kdo by taky ne? Vejít do bílé místnosti s křeslem, do kterého vás paní doktorka usadí a povozí nahoru, a těmi nástroji, na které i dospělí třesou očima hrůzou. Dáma s titulem se podívá do úst, usměje se svými zkaženými zuby, podá dítěti lízátko (pro zdravý chrup) a maminka je spokojená s výsledkem svého úsilí při přemlouvání své ratolesti k čištění zoubků.

Jenomže jakmile k vám přestane i přes vypadlé zuby chodit zoubková víla, začíná být zle. Čokoládu si nedokážete odpustit víc než jako malé dítě. A tak při nekonečném drhnutí zubů před prohlídkou u zubaře doufáte, že ta paní v bílém plášti bude milosrdná a hlavně slepá. Čekání v čekárně se zdá být delší než vyučovací hodina. Ač máte s sebou knihu, nemáte ani pomyslení na napínavý příběh uvnitř. Dali byste si na nervy něco sladkého, ale nemůžete už jen z principu. Hýbá s vámi vlastní svědomí. Nejradši byste se vypařili, jednoduše utekli. Potom na vás ale přichází řada a vy se opět objevujete v té běloskvoucí místnosti se zubařkou na krku. První mínus je to, že vás nepovozí v křesle, druhé to, že jste bez šance na lízátko, či obrázek. A tak už jen přivíráte oči, když vidíte zubařku v brýlích s plastovým ochranným štítem, jak se s hororovými nástroji naklání nad vaše ústa. Při pohledu na ty brýle máte pocit, že budou létat jiskry. A ono jo. Opravdu nabýváte přesvědčení, že z vás ty jiskry jen srší. Věta „můžete si vypláchnout ústa“ vás nejprve uklidní s tím, že přichází konec, jenomže když začínáte sundávat papírový bryndáček, sestřička vás vyvede z omylu a vy opět drtíte kus džínoviny u svých kalhot v ruce. Cítíte krev, nástroj pro sání slin vám vysává i mandle a vám vysychají nejen rty. Při další návštěvě už jen cítíte injekci, která vám v závěru umrtví půlku úst, takže když se ještě hodinu po zákroku napijete, polijete se. Jakmile začne dávka „jedu“ fungovat, zubařka opět naklání svůj svaštělý obličej k vaší puse. Odcházíte se zubem v ruce pro vílu zubničku. Zubařka se loučí s úsměvem, alespoň jeden z vás.

Jak jsem již řekla, jako malá jsem se bála zubařů. Nyní se jich bojím ještě víc. Ale víte, co vám povím? Dokavad' nedáváte pod polštář protězu, je to dobrý.

Autor: Jana Hanzalíková, E3

Zdroj obrázku: i-creative.cz

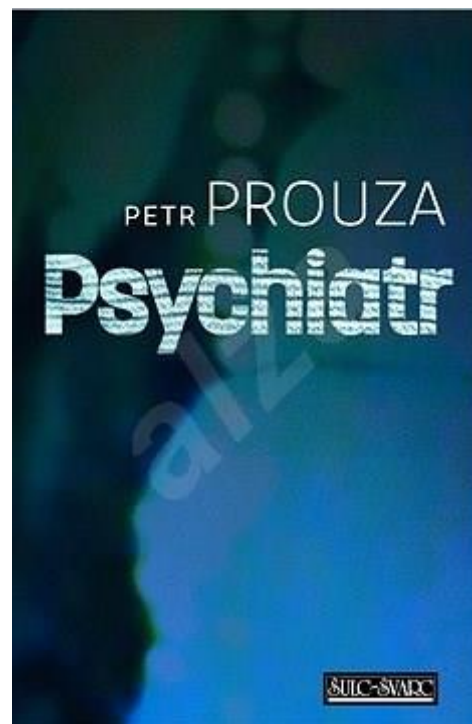
PSYCHIATR

Někteří možná čekáte, že vám zde napíšu, kdy je ta nejpříznačnější chvíle navštívit psychiatra. Spousta z vás je o tom možná i přesvědčena (i vezmu-li

v potaz přečtení předchozího článku). Bohužel nyní ale nebudu pojednávat o psychiatrovi v této spojitosti, ale ve spojitosti s literaturou.

Román, který napsal Petr Prouza, se odehrává, jak již z názvu vyplývá, v psychiatrické léčebně. Hlavním představitelem je tedy samozřejmě psychiatr Rokyta, který léta pracuje v psychiatrické léčebně Vernéřovice. Ministerstvo zdravotnictví rozhodlo, v rámci úspor, o uzavření a zrušení této léčebny. Psychiatr Rokyta se tak ocitá na prahu nejistoty. Jeho největší starost však dopadá na jeho dvanáct pacientů, ke kterým si vytvořil po několika letech jakýsi vztah, který je vzájemný. Poskytl jim azyl před dnešním, nebezpečným nabitým světem. A nyní je má definitivně opustit. Rokyta se snaží udělat vše pro to, aby ochránil svých dvanáct „svěřenců“, ale postupně ztrácí naději. Vůči ministerstvu získává větší a větší odpor. On sám si však říká: „Bud' pochybuješ o těch ostatních, čili o sobě, anebo pochybuješ jen o sobě“. To ho motivuje k tomu, aby vytvořil alternativu nejen pro sebe, ale i pro ostatní.

Tato kniha popisuje lidské osudy, které jsou někdy až neskutečné a při tom podává všední, a pro nás normální, osudy personálu. Děj čtenáře přitahuje a napíná.

Autor: Jana Hanzalíková, E2

Zdroj obrázku: pravednes.cz